

РЕШЕНИЕ

№ 878

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9956** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ /ДА Д./ против Решение № 3415 от 13.09.2022г. по нахд № 9646/2022г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 11-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 2849/01.07.2022г., издадено от председателя на ДА Д., с което на „Д.-Д. ЖП Е. П.“ Д. е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено административно нарушение по чл.4, ал.2 от Закона за запасите от нефт и нефтопродукти /ЗЗНН/.

Решението се обжалва като неправилно и необосновано. Жалбоподателят оспорва извода на въззивния съд, че неперсонифицирано гражданско дружество не е годен субект на административнонаказателна отговорност по ЗЗНН. Сочи, че формата на неперсонифицираното дружество има специфичен статут, различаващ се от правния статут на юридическите лица, но по отношение на много от своите дейности то се приравнявало към юридическите лица, тъй като в Търговския регистър и в Регистъра на юридическите лица с нестопанска цел било регистрирано като „друг търговец“. Навежда аргументи от разпоредбите на чл.22, ал.2-5, чл.23, ал.2 и ал.3 от ЗЗНН и пар.1, т.11 от ДР на ЗЗНН. Излага съображения, че Д. „Д. - Д. ЖП Е. П.“ осъществява

търговска дейност, вкл. внос на минерални масла, поради което е задължено лице по ЗЗНН. Счита вмененото нарушение за доказано, тъй като дружеството по ЗЗД е следвало, но не е подало в срок до 15.02.2022г. в ЦУ на ДА Д. справка - декларация, с което е нарушило разпоредбата на чл.4, ал.2 от ЗЗНН. Сочил, че задължението е уредено в императивна законова норма, задълженото лице било длъжно да го изпълни, като неподаването в срок на справка-декларация винаги се осъществявало чрез бездействие и това бездействие траело, докато бъде преустановено. Направено е искане обжалваното съдебно решение да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. К., който поддържа жалбата и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – Д. „Д. - Д. ЖП Е. П.“, чрез юрк. М., оспорва касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Производството пред СРС се е развило по жалба на Д. „Д. - Д. ЖП Е. П.“ против НП № 2849/01.07.2022г., издадено от председателя на ДА Д. въз основа на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ на ЗЗНН № 2849/25.05.2022г. На ответника по касация е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2000лв., на основание чл.8, ал.2, т.15 и чл.60, ал.2, предл. първо от ЗЗНН, вр. чл.83 от ЗАНН, за извършено нарушение на чл.4, ал.2 от ЗЗНН. Нарушението се основава на това, че в качеството си на задължено лице, регистрирано като търговец, който през предходната календарна година е извършил на територията на страната дейност по вътрешнообщностни пристигания на смазочни масла, други масла, в т.ч. базови масла – енергийни продукти по приложение А, глава 3.4 от Регламент ЕО № 1099/2008, не е представил в ЦУ на ДА Д. [населено място] в срок до 15.02.2022г. справка декларация по образец за предходната година 2021г. с информация по чл.4, ал.2 от закона.

Административнонаказващият орган (АНО) е приел, че Д. „Д. - Д. ЖП Е. П.“ е осъществило състава на нарушението по чл.4, ал.2 от ЗЗНН, тъй като не е подало в срок справка декларация за 2021г. относно вътреобщностни пристигания на енергийни продукти –смазочни масла, каквито са били получени от страна на дружеството през 2021г. Съгласно чл.4, ал.2 от ЗЗНН Д. „Д. - Д. ЖП Е. П.“ е следвало да подаде справка-декларация до 15.02.2022г., а такава не била подадена.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и установената по делото фактическа обстановка СРС е приел, че в хода на административното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да доведе до накърняване правото на защита на санкционираното лице. Посочил е, че

АУАН и НП са издадени от оправомощени за това лица в рамките на определената им компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяна на атакувания акт само на това основание. АУАН и НП отговарят на изискванията на чл.42 и 57 от ЗАНН. СРС обаче е приел, че обжалваното НП е незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон. Приел е също така, че дружеството по ЗЗД е неперсонифицирано и не попада в категорията на юридическите лица. Изложил е мотиви, че самата норма на чл.4, ал.2 от ЗЗНН предвижда задължение за *numerus clausus* субекти (български и/или чуждестранни физически и юридически лица, регистрирани като търговци, както и техните клонове), поради което жалбоподателят, нито е самостоятелен субект на това задължение, нито е годен субект на административнонаказателната отговорност. С оглед горното, съдът приел, че жалбоподателят не може да бъде субект на административна отговорност за нарушение по чл.4, ал.2 от ЗЗНН, поради което е отменил обжалваното наказателно постановление.

Настоящата инстанция споделя напълно изложените от СРС мотиви, поради които не счита, че следва да ги преповтаря съгласно чл.221, ал.2, изр.2 от АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Обосновани са доводите на решаващия съд, че адресати на вменената за нарушена разпоредба на чл.4, ал.2 от ЗЗНН са български и/или чуждестранни физически и юридически лица, регистрирани като търговци, както и техните клонове. Наказаното дружество не отговаря на тези изисквания, тъй като не е юридическо лице. Регистрацията му в Търговския регистър и в Регистъра на юридическите лица с нестопанска цел като „друг търговец“ също не му придава качество на субект на административнонаказателна отговорност.

Действително, специалният закон (ЗЗНН) борави с термина „задължените лица“, който намира своето легално определение в пар.1, т.11 от ДР на ЗЗНН - "задължено лице" е икономически оператор, който създава, съхранява, обновява и възстановява със свои средства и за своя сметка запаси за извънредни ситуации от нефт и нефтопродукти като част от общото количество запаси за извънредни ситуации на Република България. Безспорно, наказаното дружество по ЗЗД „Д. - Д. ЖП Е. П.“ е задължено лице в посочения смисъл и като такова е адресат на посочените в касационната жалба разпоредби на чл.23, ал.2 и ал.3 от ЗЗНН. Фактът, че едно неперсонифицирано дружество по ЗЗД може да осъществява дейност, уредена в чл.22, ал.2-5 и чл.23, ал.2 и ал.3 от ЗЗНН, с което става „задължено лице“ по смисъла на специалния закон, не влияе на неговата административнонаказателна отговорност, която се ангажира съобразно общите разпоредби на ЗАНН. Това следва, както от разпоредбата на чл.74, ал.1 от ЗЗНН, според която установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на ЗАНН, така и от административнонаказателните разпоредби на специалния закон. Всички те, вкл. приложената санкционна норма на чл.60, ал.2 от ЗЗНН, предвиждат налагане на имуществена санкция или на глоба. По аргумент на чл.83, ал.1 от ЗАНН имуществена санкция се налага на юридически лица и еднолични търговци. Дружеството по ЗЗД не е нито юридическо лице, нито едноличен търговец по смисъла на чл.56 от Търговския закон. Фактът, че ЗЗД „Д. - Д. ЖП Е. П.“ добива търговско качество съгласно чл.1, ал.3 от Търговския закон, или е вписано като „друг търговец“ в Търговския регистър и в Регистъра на юридическите лица с нестопанска

цел, не му придава качество, различно от субектите на наказания по ЗАНН. Приема се безпротиворечиво в съдебната практика, че глоба се налага на физическо лице, а имуществена санкция – на юридическо лице или едноличен търговец. Специалният закон (ЗЗНН) не установява различни санкционни правила, независимо, че за целите на регулацията дефинира разширено понятие за „задължено лице“. На лице, извършило нарушение по ЗЗНН, може да бъде наложено едно от двете административни наказания – глоба, ако е физическо лице, или имуществена санкция, ако е юридическо лице или едноличен търговец. ЗЗД „Д. - Д. ЖП Е. П.“ не е нито едно от двете, поради което не може да бъде субект на административнонаказателна отговорност.

Дружествата по Закона за задълженията и договорите (или още Д.) представляват граждански дружества, които са създадени посредством договор между 2 или повече на брой лица с оглед обединяване на дейността им и за постигане на обща стопанска цел, без обаче да се образува нов правен субект, различен от членския му състав. Гражданското дружество не е юридическо лице и не е обособено като корпоративна структура с отделно имущество. Правата и задълженията на това дружество не са права и задължения на отделен правен субект, различен от съдружниците, а са права и задължения на самите съдружници. Гражданското дружество не може да бъде субект на административнонаказателна отговорност, реализирана по реда на ЗАНН. При констатиране на административно нарушение от Д., административнонаказателна отговорност не може да се търси от Д., а такава следва да понесат лицата, участващи в дружеството. Разпоредбата на чл. 83 от ЗАНН, респ. съответната санкционна норма на ЗЗНН, не могат да се тълкуват разширително и да се прилагат спрямо други правни субекти, различни от посочените.

В този смисъл е константната съдебна практика на АССГ, макар и формирана по ЗДДС, напр. кнахд № 9373/2020 г., № 9846/2020 г. и № 3504/2021г.

Като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, в полза на ответника по касация следва да бъдат присъдени направените и претендирани разноски за тази инстанция в размер на 80 лева, на основание чл.27е НЗПП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3415 ОТ 13.09.2022Г. по нахд № 9646/2022г. по описа на Софийския районен съд, 11 състав.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ (ДА “Д.”) да заплати в полза на Д. „Д. - Д. ЖП Е. П.“ сумата от 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

